

τὰ Μουσεία τῆς Εὐρώπης. Ὁ δὲ Μοντφάνκωνιος διαίρει τοὺς λίθους
 τούτους εἰς ἑπτὰ κλάσεις. α. Οἱ ἔχοντες κεφαλὴν ἀλέκτορος, μὲ σῶμα
 ἀνθρώπινον καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας ὄφεις. β. Οἱ ἔχοντες κεφαλὴν
 ἢ σῶμα λιοντος, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἐπιγραφὴν ΜΙΔΡΑΣ
 γ. Οἱ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἢ τὸ σχῆμα τοῦ Σεράπιος. δ. Οἱ ἔχοντες
 τὸν Ἀνουβιν, ἢ ὄφεις, ἢ σφίγγας. ε. Οἱ ἔχοντες ἀνθρώπινα σχήμα-
 τα μετὰ ἢ ἀνὺν πτερῶν. στ. Οἱ ἔχοντες ἐπιγραφὰς ἀνευ σχημά-
 των. ζ. Οἱ ἔχοντες τερατώδη σχήματα. Ἡ λέξις Ἀβραξᾶς ἢ Ἀ-
 βρασαῖ ἀπαντᾷται εἰς ὀλίγους τινας. Πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἔχουσι
 καὶ τὰ γράμματα Ι Α Ω, τὰ ὑποία φαίνεται ὅτι σημαίνουσι τὸ ὄ-
 νομα τοῦ Ὑψίστου, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἡ λέξις Ἀδωναὶ εὐρί-
 σκεται εἰς τινας. Ἡ μυστηριώδης λέξις ΑΒΡΑΘΑΔΑΒΡΑ ὑποτί-
 θεται ὅτι ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως. Καὶ δι' αὐτῆς
 δὲ κατεσκεύαζον φυλακτήριον, γράφοντες τὰ γράμματα εἰς τρόπον
 ὥστε νὰ κάμωσι πλάγιον κῶνόν ἢ τρίγωνον, κατὰ τὰ ἐν χρήσει τὴν
 σήμερον φυλακτήρια (Τουρκ. Χαμαιλ.), καὶ ὅλη μὲν ἡ λέξις ἦτον
 ἐπὶ τῆς βάσεως, ἀκολουθῶς δ' ἀφῆρειτο εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν ἐν
 γράμμα ἐκ τοῦ τέλους, εἰς τὴν τρίτην ἄλλο, καὶ οὕτω καθεξῆς,
 μέχρις οὗ ἡ κορυφὴ τοῦ τριγώνου εἶχε μόνον τὸ Α

Ενταῦθα ἀνήκει καὶ ἑτέρα κλάσις γεγλυμμένων λίθων, ἐνίοτε κα-
 λουμένων Σώκρατικῶν. ἔχουσι δὲ οὗτοι κεφαλὰς διαφόρων
 ζώων συνηνωμένων μετὰ σχήματος ἢ ποδῶν Ἀλέκτορος, ἢ τὰ τοι-
 αῦτα, ἐν οἷς εὐρίσκεται καὶ κεφαλὴ ὁμοιάζουσα τὸν Σωκράτην, ἐξ οὗ
 καὶ τὸ ὄνομα.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΩΝΥΜΙΩΝ.

Οἱ Ῥωμαῖοι πρῶτοι εἰσῆζαν τὴν χρῆσιν τῶν κληρονό-
 μικῶν ὀνομάτων, ὅτε συνηνώθησαν μετὰ τῶν Σαββίνων.
 Διότι ὡς ἐπιβεβαίωσις τῆς συνθήκης αὐτῶν ἦτον οἱ μὲν
 Ῥωμαῖοι νὰ προσθέσωσιν ὀνόματα Σαββινικά εἰς τὰ ἑ-
 διά των, οἱ δὲ Σαββῖνοι. Ῥωμαϊκά Ταῦτα δὲ τὰ νέα
 ὀνόματα ἔγειναν οἰκογενειακά ἢ ἐπωνύμια, τὰ δὲ πρῶτά
 των ἔμειναν προσωπικά.

Ὁ Νους, καὶ ἐκ τοῦ Νοῦς ὁ Λόγος, καὶ ἐκ τοῦ Λόγου, ἡ φρόνησις,
 δύναμις καὶ Σοφία. Ἐξ αὐτῶν δὲ αἱ ἀρχαί, αἱ ἐξουσίαι καὶ οἱ Ἀγγε-
 λοι, καὶ ἐκ τῶν Ἀγγέλων, ὁ ἀνώτατος οὐρανὸς καὶ ἑτεροὶ Ἀγγελοι.
 Παρὰ τούτων δ' ἐγίνεν ὁ δεύτερος οὐρανὸς καὶ ἄλλοι ἄγγελοι, καὶ
 παρὰ τούτων, τρίτος οὐρανὸς καὶ ἄλλοι ἄγγελοι, καὶ οὕτω καθεξῆς,
 μέχρι τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου, τοῦ φαινομένου, διό καὶ ἔλεγεν
 ὅτι ὁ Ἐνίαυτὸς ἔχει 365 ἡμέρας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν εἶχον ἐπωνύμια κληρονομικά, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των εἰς Γενικήν (ἐννοουμένης τῆς λέξεως υἱὸς) καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου ὃ, ἢ καὶ χωρὶς αὐτοῦ, καὶ πρὸς πλειοτέραν διάκρισιν προσθέτοντες (εἰς τὰ δημόσια ψηφίσματα μάλιστα) καὶ τὸν ὄημον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκον ὡς Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου· Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς· Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Κοθωκίδης· καὶ, Ἀριστόνικος Φρεσάρριος. Ἄλλοτε δ' ἔθετον τὸ ἐθνικὸν ὄνομα ὡς Ξενίας ὁ Ἀρκάς· Πασίων ὁ Μεγαρεὺς. Ἐνίοτε δὲ μετεχειρίζοντο ὡς ἐπωνύμια λέξεις τινὰς δηλωτικὰς τῆς ἀρετῆς ἢ τοῦ ἐλαττώματος, ὡς Ἀριστείδης ὁ δίκαιος· Φωκίων ὁ χρηστός. Ταῦτα μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς, ὡς Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος· Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ· Καὶ ἄλλα δ' ἀρχαῖα ἔθνη ἀκόμη δὲν εἶχον ἐπωνύμια, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο πρὸς διάκρισιν τὸ κύριον ὄνομα τοῦ πατρὸς μετὰ τῆς λέξεως υἱὸς, ὡς καὶ εἰς πολλὰ μέρη καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη διασώζεται (*).

Προϊόντος τοῦ χρόνου, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολυπλασίασαν τὰ ἐπωνύμια, διότι παρεκτός τοῦ γενικοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας, ἔλαβον καὶ ἕτερον ἰδιαίτερον πρὸς διάκρισιν τοῦ κλάδου τῆς οἰκογενείας, καὶ ἐνίοτε καὶ τρίτον, πρὸς ἀτομικὴν διάκρισιν, τὸ ὁποῖον ἦτο σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ τῇ συνηθείᾳ παρὰ νόμιον.

Ὅτε τὰ οἰκογενειακὰ ὀνόματα ἔγιναν κοινὰ κατὰ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, ἐκλήθησαν ἐπωνύμια, ὡς προσθετόμενα εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, ἢ μᾶλλον ὡς τιθέμενα ἐπὶ γραμμῆς, ἐνῷ τὰ κύρια ὀνόματα ἐγράφοντο κάτωθεν αὐτῆς, Βουρβῶν.

ὡς———Ἦσαν δ' εἰς χρῆσιν τὰ ἐπωνύμια μόνον Λουδοβῖκος

μεταξὺ τῶν εὐγενῶν, καὶ ἔγιναν κοινὰ εἰς ὅλους περὶ τὸ 1200 ἀπ. Χρ. κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Γουθρίου.

(*) Οἱ Ἑβραῖοι λέγουσι Μελχι βεν Ἀδδί, ἦτοι Μελχι υἱὸς Ἀδδί. Οἱ Ἰρλανδοὶ Νεῖλ μὰχ Κόν, ἦτοι Νεῖλ υἱὸς Κόν. Οἱ Τούρκοι προσθέτουν τὸ ὄγλου ἢ βελέτ [υἱὸς] καὶ ἐπὶ τῶν εὐγενεστέρων τὸ ζα-